

כשאבי לימד אותי מהו שקר

השקרן, או די-אן-אי של הזדהות עם הקורבן

כְּשִׁיִּצְחָק הֵלֵךְ עִם אַבְרָהָם,
הַשָּׁמַיִם הָיוּ אֲדָמִים כָּדָם,
וְאַבְרָהָם אָמַר לוֹ –
זֶה סֵתָם.

כְּשִׁיִּצְחָק הֵלֵךְ עִם אַבְרָהָם,
הַשָּׁיִחִים נָבְלוּ בְּכָל צַעַד.
הֵם לֹא בָּעֵרוּ,
הֵם הִתְפֹּרְרוּ לְאַבְקָא.
וְאַבְרָהָם אָמַר לוֹ –
זֶה סֵתָם.

כְּשִׁיִּצְחָק הֵלֵךְ עִם אַבְרָהָם,
מִרְכַּבֵּת אֵילִים לֹא רָאשִׁים
דִּהְיָה וְנִעְלָמָה בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה.
וְאַבְרָהָם אָמַר לוֹ –
זֶה לֹא סִימָן.
אֱלֹהִים מִחֲזִיק בְּיָדוֹ אֶת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
כָּל הַזְּמַן.

אֵין
קֶרֶבֶן סֵתָם.

אִזְ הַסִּתְפָּלְתִּי עָלָיו, עַל אָבִי,
שֶׁהִסְתוּבֵב מִיָּתָם כָּל יָמָיו,
אָבִי שְׁלֹא צִמַּח
שָׂרֵשׁ אָב,
שֶׁחֲזָרָיו רַק בְּשִׁפָּה זָרָה נִעֲנוּ,

וּכְאֵלּוֹ לֹא נַעֲנוּ
מִיָּמִיו.

אִז הִסְתַּכַּלְתִּי עָלָיו, עַל אָבִי,
שֶׁפָּנִיו הָיוּ נְעוּלוֹת. וְרַק חִיוֲכוֹ
מָלֵא שְׁנֵי הַבְּטָחָה.
הִסְתַּכַּלְתִּי עָלָיו כְּשֶׁאָמַר – "אֵת תֵּרְאִי –
הַשָּׁנָה תִּהְיֶה
הַכִּי טוֹבָה!"

רַק עֵינָיו הִחְלִיפוּ צָבָעִים,
וְדֶרֶכְךָ רָאוּ אֶת מָה שָׁבָא.
אֲבָל אֶת זֶה הוּא לֹא יָדַע.

כְּשֶׁאָבִי לָמַד אוֹתִי מֵהוּ שֶׁקָּר,
מִלֵּאךְ הַנִּיחַ גְּלִימָה –
גְּלִימַת קוֹסְמִים מְקֻטְּפָה אֲדָמָה וּבוֹהֶקֶת.
אֲנִי מַעֲבִירָה אֲצַבְעוֹתַי בְּתוֹכָהּ, מְלַטֶּפֶת,
וְאִז מִבְּהִיק צַד אֶחָד,
וּכְשֶׁאֲנִי פּוֹנֶה וְהוֹלֶכֶת לְצַד שְׁכָנְגָד,
נֶעֱלַם הַבּוֹהֶק, הַזוֹהָר
וּשְׁבִיל עָמוּם, יֶרֶחִי וְחוֹר,
בִּי נִחְרָט.

כְּשֶׁאָבִי לָמַד אוֹתִי מֵהוּ שֶׁקָּר,
הָיוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים –
אֶחָד מְבַגֵּר מִשְׁקָר,
וְהַשֵּׁנִי יֹלְדָה שְׂיֹדֶעֶת
שֶׁמְשַׁקְרִים לָהּ.
הוּא, כְּמוֹ כּוֹס מְלֶאכָה מְדִי.
אֵינּוּ יָכוֹל לְהַכִּיל אֶפְלוֹ
עוֹד טַפַּת אֶמֶת אֶחָת.
וְהִיא עֲכָשׁוּ כְּבָר יוֹדַעַת.

עֲכָשׁוּ הִיא כָּבֶד יוֹדַעַת
לְשׁוֹחַח עִם הַמְּלָאךְ,
לִלְכֵת עַל הַגְּלִימָה
וּלְחַלֵּם אֶת הַשְּׂבִיל.

אָבֵל אֲנִי לֹא מְבִינָה אֵיךְ אַחֲרֵי שְׂרָאִיתִי
וְגַם אַחֲרֵי שְׁנִקְשָׁרִיתִי
וְאֵיךְ אַחֲרֵי שֶׁהִמָּאכַלְתְּ הוֹנְפָה וְאֵיךְ אַחֲרֵי
שֶׁעוֹרֵק הַצּוֹאֵר פֶּעַם
וְגִרְעִין הָאֲדָמָה
כָּבֶד קָרָא לָדָם
וְהַכֹּל הָיָה מְהִיר.
וְהַכֹּל הָיָה אֲטִי
וְאֵף אֶחָד לֹא בָא –
רַק אִזּוֹ נִפְלָה הַחֲלָטָה.

אֶת מְבִינָה, מִיִּשְׁהוּ הָיָה צְרִיךְ לְהַחֲלִיט עַל זֶה,
בְּעֶרְכָּאָה עֲלִיוֹנָה. וְרַק אִזּוֹ וְאוֹלֵי אֶפְלוֹ בְּמִקְרָה,
הַמְּלָאךְ בָּא.

אִזּוֹ בְּעֶצֶם אֲנִי רוֹצֶה לְדַעַת
אֵיךְ לֹא זוֹרֵם בְּעוֹרֵקֵי דִי־אֶן־אִי שֶׁל אֲרִיָּה,
אֶלָּא דִי־אֶן־אִי שֶׁל אֵילָה?

החמדנית

להסתכל בכל סוגי הצפרים –
האם אין חמדנות גם בזה?
או לנסע לקזחסטן או לאן שזה לא יהיה,
לצוד פרפרים.
גם אם זה למען המחקר –
אין חמדנות בזה?
עוד מאותו הדבר
עוד מאותו הדבר.
עוד ספר
עוד כסא
עוד אדם
חמדנית. כן! את חמדנית.
וברגע שאת מרפה – שני עלים
נופלים על הדשא. שנים צהבים, חומדים את הקרקע
ואחד את השניה. לאור היום, מול כלם, בשמש.
איה זה לחמד משהו לאור היום בשמש? בדשא?
לפחות בחמדנות רגעית יש ותור על כל השאר.
למדו אותנו לומר כל כך הרבה דברים כל כך יפה.
גם זו חמדנות.
תאמרי את זה מכער!
אמא שלך ואבא שלך הכריחו אותך לדבר יפה!
אסור לומר כוס אמק, אסור לומר ג'ורה, אפלו תחת
אסור לומר.
הכללים האלה אגב, לא נגעו אליהם.
בחשך אפשר לדבר הכי מכער שרוצים.
לעשות הכי מכער לשנים.
שעות ישבת ליד האמבטיה של אחותך והסתכלת
איה אמך שוטפת לה את השער
בתערובות צמחים שרקחו לה במיוחד –
רק כדי שתוכל לשמור על הבלונד.
ולמי את דומה?
לאלה שרצחו אותם בגטו
הבני-זונות.